

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3445/2022
01.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против туженог АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд, Организационе јединице из Панчева, ради исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1024/22 од 18.05.2022. године, у седници одржаној 01.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1024/22 од 18.05.2022. године, става другог и трећег изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 438/21 од 22.12.2021. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован основни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му за период од 01.03.2018. године до 25.05.2018. године на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада исплати укупно 26.736,26 динара и на име регреса за коришћење годишњег одмора исплати укупно 9.512,01 динар. Ставом трећим изреке, усвојен је евентуални тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада за период од 01.03.2018. године до 25.05.2018. године исплати укупно 13.065,76 динара, са законском затезном каматом на појединачно наведене износе од доспелости до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.03.2018. године до 25.05.2018. године исплати укупно 6.384,00 динара, са законском затезном каматом на појединачно наведене износе од доспелости до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1024/22 од 18.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, тако што је одбијен, као неоснован

евентуални тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада за период од 01.03.2018. године до 25.05.2018. године исплати укупан износ од 13.065,76 динара, са законском затезном каматом на појединачно наведене износе од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу четвртог изреке, тако што је одбијен, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.03.2018. године до 25.05.2018. године исплати укупан износ од 6.384,00 динара, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом четвртим изреке, укинута је решење о трошковима поступка садржано у ставу петом изреке првостепене пресуде и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у преиначујућем делу на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код „Железнице Србије“ а.д. Београд, чије је реструктурирање извршено у току 2015. године са статусном променом издвајањем уз оснивање па је настало ново правно лице „Ифраструктура железнице Србије“ Београд, овде тужени. Услед статусне промене дошло је до преузимања уговора о раду од стране новооснованог правног лица, тако да је тужилац као запослени наставио да ради и обавља послове код туженог, као послодавца, код кога је наставио да обавља исте послове на истом радном месту и под истим условима као и код послодавца претходника. На основу налаза и мишљења судског вештака утврђена је висина по оба тражена основа, у две варијанте и то у складу са одредбама Општег колективног уговора („Службени гласник РС“, бр. 50/08 ... 8/09) и у складу са одредбама Колективног уговора за Јавно железничко транспортно предузеће „Београд“ („Службени гласник РС“, бр. 37/95, 42/99). У спорном периоду тужени је на обрачун и исплату трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора примењивао Колективни уговор од 24.05.2018. године, који је ступио на снагу наредног дана од дана објављивања у Службеном гласнику „Железнице Србије“, али који се на обрачун и исплату зараде и других примања запослених примењује почев од исплате зараде за март 2018. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 104. став 1, 105. став 1. и 118. став 1. тач. 5. и 6. Закона о раду и члана 57. ст. 1. и 2. Колективног уговора „Железнице Србије“ АД усвојио евентуални тужбени захтев тужиоца и обавезао туженог да тужиоцу за период од 01.03.2018. године до 25.05.2018. године исплати на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада укупно 13.065,76 динара, са каматом и на име регреса за коришћење годишњег одмора укупно 6.384,00 динара, са каматом, са образложењем да ни једним документом није регулисано који је однос зараде, накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у вредности једног радног часа и да није могуће утврдити који је

износ тужиоцу исплаћен на име назначених накнада, нити у процентуалном, нити у номиналном износу, те да тужиоцу припада накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у спорном периоду у висини која је била одређена Општим колективним уговором.

По оцени Врховног касационог суда, правилном применом материјалног права правилно је одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену одлуку и одбио, као неосноване захтеве тужиоца.

Тужиоцу су у спорном периоду накнада за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора исплаћени на основу Колективног уговора туженог од 24.05.2018. године, који је предвидео да се његове одредбе односе на обрачун и исплату зараде, накнаде зараде и других примања запослених, почев од зараде за март 2018. године. Како се под зарадом сматра како исхрана у току рада, тако и регрес за коришћење годишњег одмора, то следи да је тужени, као послодавац испунио своју законску обавезу према тужиоцу, као запосленом, па тужилац неосновано тражи исплату разлике између тих износа и износа који би му припадали на основу претходног колективног уговора који је био у примени код правног претходника туженог. Повратно дејство Колективног уговора туженог од 24.05.2018. године не може бити предмет оцене у овом поступку у смислу члана 197. Устава Републике Србије, с обзиром да је општа нормативна контрола прописа и општих аката у надлежности Уставног суда, а тужилац свој тужбени захтев у овој парници није засновао на чињеници да је Уставни суд, одлуком утврдио неуставност одредбе члана 153. тог Колективног уговора.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић